

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ *underwriting*

Γράφει ο Ευάγγελος Γ. Σπύρου

Η δουλειά του ασφαλιστή είναι πολύ υπεύθυνη

Το «Ασφαλιστικό ΝΑΙ» παρουσιάζει στη συνέχεια δύο δικαστικά έγγραφα μιας πολύ σημαντικής δικαστικής υπόθεσης, από την οποία προκύπτει πόσο σημαντική είναι η έννοια της ασφάλισης και ειδικά της αστικής ευθύνης έναντι τρίτων. Παράλληλα, δείχνει πως τα «ψιλά γράμματα» των συμβολαίων («ψιλά γράμματα» με την έννοια ότι δεν τους δίνουμε ιδιαίτερη σημασία) παίζουν σημαντικό ρόλο την... κρίσιμη ώρα.

Όπως θα διαπιστώσει ο υπομονετικός αναγνώστης, ο υπαίτιος ατυχήματος – ανασφάλιστος ο ίδιος– και, κυρίως, οι κληρονόμοι του μπορεί να εγκαλούνται να αποζημιώσουν το Επικουρικό Κεφάλαιο, το οποίο ήδη αποζημίωσε για ψυχική οδύνη εννέα κληρονόμους τού αποβιώσαντος συνεπιβάτη της μοτοσυκλέτας. Με άλλα λόγια, ο ανιψιός του αποβιώσαντος ανασφάλιστου οδηγού, ηλικίας οκτώ ή εννέα ετών, βαρύνεται με την καταβολή του μεριδίου εκ κληρονομίας στο Επικουρικό Κεφάλαιο.

Πρόκειται για ένα κείμενο που θα πρέπει να διαβάσουν οι ασφαλιστές και να το επιδεικνύουν σε όσους θεωρούν ότι δεν υπέχουν ανάγκη αστικής ευθύνης έναντι τρίτων.

ΥΓ.: Πάντως, η υπόθεση που παρουσιάζουμε αξίζει περαιτέρω μελέτης –και παρέμβασης ενδεχομένως– από έγκριτους νομικούς, αλλά και από όλους τους αρμόδιους παραγόντες της ασφαλιστικής αγοράς, μηδέ του Επικουρικού Κεφαλαίου εξαιρουμένου, καθώς δεν είναι δυνατόν να ταλαιπωρούνται από μία άστοχη (!), άνομη (!), επιπόλαια (!) πράξη κάποιου οι συγγενείς του μέχρι τρίτης γενεάς...

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Αριθμός ...../2000

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Ευφροσύνη Κρητικού, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα Γλυκερία Κατσαβάρα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 26 Μαΐου 1999 για να δικάσει τις εξής υποθέσεις:

A) Των εναγόντων: 1) ....., 2) ....., 3) ....., 4) ....., 5) ....., 6) ....., 7) ....., 8) ..... και 9) ....., κατοίκων Συνοικισμού ....., από τους οποίους ο πρώτος παραστάθηκε μετά και οι λοιποί διά των πληρεξουσίων Δικηγόρων ..... και .....

Του εναγομένου: Του Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου Βασιλείου Κούρτη.

B) Του ενάγοντος: Του Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε διά του ίδιου ως άνω πληρεξουσίου Δικηγόρου.

Του εναγομένου - προσθέτως παρεμβαίνοντος: ..... του ....., ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου .....

Των καθ' ων η πρόσθετη παρέμβαση: 1) ....., 2) ....., 3) ....., 4) ....., 5) ....., 6) ....., 7) ....., 8) ..... και 9) ....., κατοίκων Συνοικισμού ....., από τους οποίους ο πρώτος παραστάθηκε μετά και οι λοιποί διά της πληρεξουσίας Δικηγόρου Μακρίνας Τζαβάρα.

Του υπέρ ου η πρόσθετη παρέμβαση: Του Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ που εδρεύει στην Αθήνα και εκ-

Μία υπόθεση που αξίζει να μελετηθεί

προσωπείται νόμιμα.

Οι ενάγοντες και ο προσθέτως παρεμβαίνων ζητούν να γίνουν δεκτές οι αγωγές τους και η πρόσθετη παρέμβαση που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμούς 8981/1997, 3640/1998 και 12918/1998, γράφτηκαν στο πινάκιο και μετά από αναβολή της πρώτης και της δεύτερης η συζήτησή τους προσδιορίσθηκε για την παραπάνω δικάσιμο.

Εκφωνήθηκαν οι υποθέσεις από το πινάκιο κατά τη σειρά εγγραφής τους σ' αυτό και παρα-

στάθηκαν οι διάδικοι, όπως αναφέρεται παραπάνω.

Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των εναγόντων και του προσθέτως παρεμβαίνοντος αναφέρθηκαν στις αγωγές, στην πρόσθετη παρέμβαση και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν, ζήτησαν να γίνουν δεκτές, ανέπτυξαν δε τις απόψεις τους και προφορικά. Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των εναγομένων και των καθ' ων η πρόσθετη παρέμβαση αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν καθώς και στα αναφερόμενα στα πρακτικά της παρούσας δίκης, ανέπτυξαν δε τις απόψεις τους και προφορικά.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ, ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το άρθρο 6 § 1 του Π.Δ. 237/1986 ορίζεται ότι η ασφάλιση πρέπει να καλύπτει την αστική ευθύνη του κυρίου, του κατόχου και κάθε οδηγού ή προσπτηθέντος για την οδήγηση ή υπεύθυνου του ασφαλισμένου αυτοκινήτου. Εξάλλου από το άρθρο 10 § 1 του ίδιου Π.Δ. ορίζεται ότι το πρόσωπο που ζημιώθηκε έχει από την ασφαλιστική σύμβαση και μέχρι το ποσό αυτής ίδια αξίωση κατά του ασφαλιστή. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι εφόσον έχει συναφθεί σύμβαση ασφάλισης αστικής ευθύνης από ατυχήματα αυτοκινήτων, το παθόν πρόσωπο ή σε περίπτωση θανάτου του οι δικαιούχοι του έχουν ευθεία αξίωση κατά του ασφαλιστή για την αποκατάσταση της ζημιάς. Για την ευθεία αυτή αξίωση δεν αρκεί μόνο η σύναψη σύμβασης ασφάλισης αστικής ευθύνης, εφόσον η τελευταία ως αντικείμενο έχει την κάλυψη της αστικής ευθύνης των ασφαλισμένων προσώπων, δηλαδή του κυρίου, του κατόχου, του οδηγού, του προσπτηθέντος ή του υπευθύνου του ζημιογόνου αυτοκινήτου, αλλά απαιτείται και η ύπαρξη τε-

τοιας ευθύνης στα πιο πάνω πρόσωπα. Το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τον ασφαλιστή και συνεπώς ο τελευταίος δεν ευθύνεται προς αποκατάσταση της ζημιάς του τρίτου από αυτοκίνητο εκ μόνου του λόγου ότι κατά το ατύχημα υπήρχε σύμβαση ασφάλισης, εφόσον πρέπει να ενεργοποιηθεί και η πρόσθετη προϋπόθεση της θεμελίωσης αστικής ευθύνης του ασφαλισμένου προσώπου (π.χ. του κυρίου και κατόχου). Εν όψει των ανωτέρω ο παθών τρίτος προκειμένου να θεμελιώσει την ευθεία αξίωσή του κατά του ασφαλιστή οφείλει να ισχυρισθεί και σε περίπτωση αμφισβήτησης να αποδείξει την αστική ευθύνη για το ατύχημα στο πρόσωπο του προκαλέσαντος αυτό και ασφαλισμένου, καθώς επίσης και την ύπαρξη σύμβασης ασφάλισης. Η ευθύνη για το ατύχημα στο πρόσωπο του ασφαλισμένου θα στηρίζεται σε έναν από τους λόγους που προβλέπει ο νόμος, ήτοι στην αντικειμενική ευθύνη που καθιερώνει ο Ν. ΠΠΝ/1911 σε βάρος των άνω προσώπων (άρθρο 4) ή στην υποκειμενική ευθύνη των άρθρων 914, 922 ΑΚ. Εξάλλου μετά την αντικατάσταση της § 2 του άρθρου 6 του Π.Δ. 237/1986 από το Π.Δ. 264/1991, που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς τις διατάξεις της 84/5 οδηγίας της ΕΟΚ για την υποχρεωτική κάλυψη της αστικής ευθύνης έναντι των επιβαινόντων στο ασφαλισμένο όχημα ανεξαρτήτως της δωρεάν ή χارιστικής μεταφοράς τους, τρίτοι καλυπτόμενοι από την υπάρχουσα σύμβαση ασφάλισης είναι και οι επιβαίνοντες στο αυτοκίνητο ανεξαρτήτως βαθμού συγγένειας με τον οδηγό ή κύριο αυτού και συνεπώς έναντι αυτών υπάρχει ευθύνη του ασφαλιστή εφόσον συντρέχουν και οι λοιπές προϋποθέσεις του νόμου. Έναντι όμως των επιβαινόντων σε ζημιόγνο ΙΧΕ αυτοκίνητο (δίκυκλη μοτοσικλέτα) δεν εφαρμόζεται η αντικειμενική ευθύνη που καθιερώνει ο Ν. ΠΠΝ/1911 (άρθρο 12). Επομένως οι δικαιούχοι ενός επιβάτη δίκυκλης μοτοσικλέτας που θανατώνεται συνεπεία ανατροπής της, για τη θεμελίωση ευθύνης σε βάρος του οδηγού ή του κυρίου ή κατόχου (και μη οδηγού) πρέπει να προσφύγουν αντιστοίχως στις διατάξεις των άρθρων 914 και 922 ΑΚ (ΕΑ 4655/1996 Δ/νη 39, 604 ο.π.). Τα ως άνω πρόσωπα, ως τρίτοι, ασκώντας την ευθεία αξίωσή τους κατά του ασφαλιστή και αξιώνοντας αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, πρέπει να επικαλεσθούν την πιο πάνω αστική ευθύνη του οδηγού ή του προστήσαντος αυτόν κυρίου ή κατόχου του αυτοκινήτου και την ύπαρξη σύμβασης ασφάλισης (βλ. Α. Κρητικό, Αποζημίωση από Τροχαία Αυτοκινητικά Ατυχήματα, 1998, αρ. 1242, 1625 ο.π. στη νομολογία, σημείωση ίδιου υπό την ΕΑ 6678/1997, Δ/νη 40, 177). Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 19 § 2 του Ν. 489/1976, η έκταση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου κατά κανόνα είναι ίδια με εκείνη του ασφαλιστή, εφόσον σκοπός της ευθύνης του είναι η αναπλήρωση της έλλειψης του τελευταίου. Επομένως, σε πε-

ρίπτωση πρόκλησης ατυχήματος από ανασφάλιστο αυτοκίνητο, τα πιο πάνω πρόσωπα ασκώντας την εκ του άρθρου 19 § 3 του πιο πάνω νόμου ευθεία αξίωσή τους κατά του Επικουρικού Κεφαλαίου οφείλουν και έναντι αυτού να επικαλεσθούν και σε περίπτωση αμφισβήτησης να αποδείξουν την πιο πάνω αστική ευθύνη του οδηγού ή του προστήσαντος αυτόν κυρίου ή κατόχου του ανασφάλιστου ζημιόγνου αυτοκινήτου, εφόσον ο Ν. ΠΠΝ/1911, με εξαίρεση τα λεωφορεία, δεν εφαρμόζεται υπέρ του επιβάτη ΙΧΕ αυτοκινήτου (βλ. σχετ. Κρητικό, αρ. 2261 ο.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση η από 2.9.1997 κύρια αγωγή, η από 6.3.1998 παρεμπόδιση αγωγή και η από 14.12.1998 πρόσθετη παρέμβαση είναι από το περιεχόμενό τους συναφείς, δικάζονται κατά την ίδια διαδικασία και πρέπει να συνεκδικαστούν για τη διευκόλυνση της διεξαγωγής της δίκης και για τη μείωση των εξόδων (άρθρ. 246, 681Α, 591 & 1 Κ.Πολ. Δ.).

Με την από 2.9.1997 αγωγή οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι στον αναφερόμενο τόπο και χρόνο ο ..... οδηγώντας την υπ' αρ. κυκλοφορίας ΥΒΚ-827 δίκυκλη μοτοσικλέτα του, η οποία ήταν ανασφάλιστη, με συνεπιβάτη τον ....., γιο του πρώτου και της δεύτερης, αδελφού του τρίτου, εγγονό του τέταρτου και της πέμπτης και ανεψιό των λοιπών εναγόντων, έχασε τον έλεγχό της, εκτράπηκε της πορείας της προς τα δεξιά, προσέκρουσε σε παρακείμενο δένδρο και προκάλεσε το θανάσιμο τραυματισμό του ίδιου και του πιο πάνω συνεπιβάτη του. Κατόπιν τούτων και μετά τον παραδεκτό περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος σε αναγνωριστικό (άρθ. 223, 294, 295, 297, 591 παρ. 1α, 681Α Κ.Πολ.Δ.), ζητούν να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο οφείλει στον πρώτο από αυτούς για έξοδα κηδείας το ποσόν των 2.000.000 δραχμών και ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης α) στον πρώτο και στη δεύτερη το ποσόν των 25.000.000 δραχμών στον καθένα, β) στον τρίτο το ποσόν των 15.000.000 δραχμών, γ) στον τέταρτο και στην πέμπτη το ποσόν των 3.000.000 δραχμών στον καθένα και δ) το ποσόν των 2.000.000 δραχμών στον καθένα από τους λοιπούς των εναγόντων με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση και να καταδικασθεί στα δικαστικά τους έξοδα.

Με την από 6.3.1998 παρεμπόδιση αγωγή το εναγόμενο με την πιο πάνω κύρια αγωγή Επικουρικό Κεφάλαιο ισχυρίζεται ότι ο εναγόμενος είναι πατέρας και μοναδικός εξ' αδιαθέτου κληρονόμος του ....., αποβιώσαντος οδηγού και κυρίου της φερόμενης ως ζημιόγνου και ανασφάλιστης υπ' αρ. ΥΒΚ-827 δίκυκλης μοτοσικλέτας. Περαιτέρω περιορίζοντας παραδεκτώς το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής σε αναγνωριστικό, ζητεί να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος οφείλει σ' αυτό το ποσόν των

81.000.000 δραχμών, άλλως οποιοδήποτε ποσό, το οποίο, σε περίπτωση ήττας του, θα υποχρεωθεί να καταβάλει στους πιο πάνω κυρίως ενάγοντες, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων με τον νόμιμο τόκο από την καταβολή του σ' αυτούς μέχρι την εξόφληση και να καταδικασθεί στα δικαστικά του έξοδα.

Με την από 14.12.1998 παρέμβαση ο προαναφερθείς ....., επικαλούμενος έννομο συμφέρον, παρεμβαίνει προσθέτως υπέρ του εναγομένου Επικουρικού Κεφαλαίου στην ανοιγείσα δίκη με την ως άνω από 2.9.1997 (8981/1997) κύρια αγωγή και ζητεί την απόρριψη αυτής.

Οι πιο πάνω κύρια και παρεμπόδιουσα αγωγές και η πρόσθετη παρέμβαση, η οποία είναι απλή και όχι αυτοτελής (βλ. Βαθρακοκοίλη Κ.Πολ.Δ. υπό άρθρο 83 αρ. 2, ο.π.) με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα αρμοδίως φέρονται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθ. 16 αρ. 12, 25, 31 Κ.Πολ.Δ.) και δικάζονται κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 666, 667, 670-676 Α' Κ.Πολ.Δ.

Σύμφωνα όμως με όσα αναφέρονται στη νομική σκέψη που αναπτύχθηκε η από 2.9.1997 κύρια αγωγή με το περιεχόμενο που προαναφέρθηκε είναι μη νόμιμη. Τούτο διότι για τη θεμελίωση της ευθύνης του εναγομένου Επικουρικού Κεφαλαίου, οι ενάγοντες, ως δικαιούχοι του αποβιώσαντος στο ένδικο ατύχημα, επιβάτη της πιο πάνω ανασφάλιστης δίκυκλης μοτοσικλέτας ....., δεν επικαλούνται την εκ του άρθρου 914 ΑΚ ευθύνη του υπαίτιου οδηγού και κυρίου της προαναφερθείσας ανασφάλιστης δίκυκλης μοτοσικλέτας ..... , αλλά αρκούνται στην εκ του Ν. ΠΠΝ/1911 αντικειμενική ευθύνη αυτού, η οποία, όμως, όπως προαναφέρθηκε, δεν εφαρμόζεται έναντι των επιβαινόντων στο ζημιόγONO ΙΧΕ αυτοκίνητο (δίκυκλη μοτοσικλέτα). Εξάλλου, η πιο πάνω αγωγή, κατά το μέρος με το οποίο οι έκτος, έβδομη, όγδοη και ένατος των εναγόντων ζητούν να αναγνωρισθεί ότι το εναγόμενο οφείλει σ' αυ-

Το ενάγον Επικουρικό Κεφάλαιο με την κρινόμενη από 19/12/04 (αρ. καταθ. δικ/04) αγωγή του ζητεί να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων και κατά τον λόγο της εξ αδιαθέτου κληρονομικής τους μερίδας επί της κληρονομιάς του.

”

χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

τούς το ποσό των 2.000.000 δραχμών στον καθένα ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης από τον θάνατο του ανειπού τους, είναι μη νόμιμη και λόγω του ότι κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 932 εδ. γ' ΑΚ στην οικογένεια του θύματος δεν περιλαμβάνονται και οι θείοι του (βλ. ΕΑ 1707/1997 Δ/νπ 38, 867 ο.π.). Επομένως, η πιο πάνω αγωγή πρέπει ν' απορριφθεί και να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εύλογης αμφιβολίας των εναγόντων για την έκβαση της δίκης (179 Κ.Πολ.Δ.). Περαιτέρω μετά την απόρριψη της πιο πάνω κύριας αγωγής, η από 6.3.1998 παρεμπόδιουσα αγωγή αποζημίωσης, η οποία είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 914, 330 εδ. β', 928, 932, 297-299, 345, 927, 1710, 1711, 1814, 1846 ΑΚ, 19 §§ 4 Ν. 489/76, 70, 69 § 1ε Κ.Πολ.Δ., πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη και να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εύλογης αμφιβολίας του ενάγοντος για την έκβαση της δίκης (179 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την από 2.9.1997 κύρια αγωγή, την από 6.3.1998 παρεμπόδιουσα αγωγή και την από 14.12.1998 πρόσθετη παρέμβαση.

Απορρίπτει την από 2.9.1997 κύρια αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Απορρίπτει την από 6.3.1998 παρεμπόδιουσα αγωγή. Και

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 22 Φεβρουαρίου 2000

Μία ακόμη ενδιαφέρουσα απόφαση

Δικάσιμος 8/11/2005

I. Κατά το άρθρο 261 εδ. α' ΑΚ την παραγραφή διακόπτει η έγερση της αγωγής και η παραγραφή που διακόπηκε με τον τρόπο αυτό αρχίζει και πάλι από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδικών ή του δικαστηρίου, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 263 ΑΚ κάθε παραγραφή που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής θεωρείται σαν να μη διακόπηκε, αν ο ενάγων παραιτηθεί από την αγωγή ή η αγωγή απορριφθεί τελεσίδικα για λόγους μη ουσιαστικούς. Αν ο δικαιούχος εγείρει και πάλι την αγωγή μέσα σε έξι μήνες (από την τελεσίδικη απόρριψη της πρώτης αγωγής), η παραγραφή θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την προηγούμενη αγωγή. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται ότι το διακοπτικό αποτέλεσμα της παραγραφής που επέρφεν, κατ' άρθρο 261 ΑΚ, η έγερση της αγωγής και οι μετέπειτα της έγερσεως αυτής διαδικαστικές πράξεις, αίρεται με την έκδοση της τελεσίδικης απόφασης, που απορρίπτει την α-

γωγή για λόγους μη ουσιαστικούς, εκτός αν εγερθεί νέα αγωγή εντός έξι μηνών από την έκδοση της απόφασης, οπότε η διακοπή της παραγραφής αναβιώνει. Εάν η αγωγή όμως απορριφθεί για δικονομικό λόγο, όχι όμως ως νόμω ή ουσία αβάσιμη, η παραγραφή θεωρείται ότι διακόπηκε από την αρχικά ασκηθείσα αγωγή εφόσον ο ενάγων την επανασκήσει με την ίδια ιστορική και νομική βάση εντός εξαμήνου ή εντός της συντομότερης παραγραφής που ενδεχομένως προβλέπει ο νόμος.

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 938 ΑΚ, όποιος οφείλει αποζημίωση από αδικοπραξία έχει την υποχρέωση, κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, να αποδώσει ό,τι περιήλθε σ' αυτόν, ακόμη και αν η απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί. Η παραπάνω αξίωση συρρέει με την αξίωση από αδικοπραξία και δεν είναι επικουρική ή επιβοηθητικής φύσεως, διότι επιδιώκεται άλλη σε έκταση και περιεχόμενο αξίωση (βλ. Βαθρακοκοίλη Ερμην. ΑΚ υπό άρθρο 938 ΑΚ). Όμως η παραπάνω διάταξη ως πλουτισμό εννοεί «ό,τι περιήλθε» από την αδικοπραξία στον αδικοπραγήσαντα και όχι την ωφέλεια από την παραγραφή της αδικοπραξίας και τη μη μείωση της περιουσίας του δράστη που απαλλάσσεται της αποζημιώσεως συνεπεία παραγραφής, διότι η παραγραφή αποτελεί νόμιμη αιτία πλουτισμού (βλ. ΑΠ 1613/1984 ΕΕΝ 52.676 52.676, ΑΠ 818/1983 ΕΕΝ 51.278).

III. Από τις διατάξεις των άρθρων 1 περ. α'-δ', 6 §§ 1, 2 και 5, 10, 17 και 19 του ν. 489/1976 προκύπτει ότι, στις περιοριστικώς προβλεπόμενες περιπτώσεις της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου για την καταβολή αποζημιώσεως στον ζημιωθέντα από αυτοκινητικό ατύχημα, η σχετική αξίωση του τελευταίου παραγράφεται μετά την παρέλευση δύο ετών από την ημέρα του ατυχήματος, σε σχέση δε με τη διακοπή και την αναστολή της παραγραφής αυτής ισχύουν οι γενικές ρυθμίσεις των άρθρων 255 επ. και 260 επ. του ΑΚ. Η διετής αυτή παραγραφή, στην οποία υπάγεται και η αξίωση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης, αρχίζει, σύμφωνα και με το άρθρο 241 ΑΚ, από την επομένη της ημέρας του ατυχήματος, χωρίς η έναρξή της να επηρεάζεται από την εκ μέρους του δικαιούχου γνώση ή άγνοια της ζημίας και του προς αποζημίωση υποχρέου. Ή αντίθετα η συναφής διάταξη του άρθρου 937 παρ. 1 ΑΚ, με την οποία ρυθμίζεται γενικώς η παραγραφή των αξιώσεων αποζημιώσεως από αδικοπραξία, δεν μπορεί να εφαρμοστεί επί της ως άνω αξιώσεως. Και τούτο, γιατί παραγωγικός λόγος της αξιώσεως αυτής δεν είναι η αδικοπραξία αλλά απευθείας ο νόμος, ήτοι οι προαναφερθείσες διατάξεις του ν. 489/1976, με τις οποίες καθορίζονται οι προϋποθέσεις θεμελιώσεως της σχετικής ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου. Εφαρμόζεται όμως η διάταξη του άρθρου 251 ΑΚ, κατά την οποία, για την έναρξη της παραγραφής, απαιτείται η αξίωση να είναι δικαστικώς επιδιώξιμη, δηλαδή εναγώγιμη. Αυτό

συμβαίνει, όταν δεν υπάρχει κάποιος νομικός λόγος που να αποκλείει ή να παρεμποδίζει τη δικαστική επιδίωξη της αξιώσεως. Αντιθέτως, η ύπαρξη πραγματικών εμποδίων, όπως είναι και η εκ μέρους του δικαιούχου άγνοια της γενέσεως της αξιώσεώς του, δεν παρακωλύει την έναρξη της παραγραφής, αλλά είναι δυνατό με τη συνδρομή των σχετικών προϋποθέσεων να αποτελεί λόγο αναστολής της. Περαιτέρω, ο θεσμός της παραγραφής είναι δημόσιας τάξεως, γιατί εξυπηρετεί την ασφάλεια των συναλλαγών και τη βεβαιότητα του δικαίου, ενώ εξάλλου η καθιέρωση από το άρθρο 19 παρ. 2 του ν. 489/1986 της ως άνω διευτούς παραγραφής υπηρετεί επί πλέον την ανάγκη ταχύτερης εκκαθάρισεως των σχετικών υποθέσεων και δεν ενέχει περιορισμό του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος παροχής δικαστικής προστασίας (άρθρο 20 παρ. 1Σ), δεδομένου μάλιστα ότι η επίκληση της παραγραφής αυτής μπορεί, με τη συνδρομή των σχετικών προϋποθέσεων, να αντιμετωπιστεί με τις αντενστάσεις για κατάχρηση δικαιώματος ή για αναστολή της. Τέλος, ο υπόχρεος προς αποζημίωση όταν ενάγεται βάσει του μηχανισμού της υποκαταστάσεως από το Επικουρικό Κεφάλαιο (άρθρο 19 παρ. 4 ΠΔ 237/1986) δικαιούται να προβάλλει κατ' αυτού την ένσταση του συντρέχοντος πταίσματος (ΑΚ300) όταν το Επικουρικό Κεφάλαιο εναχθέν από τον παθόντα παρέλειψε να προβάλλει κατ' αυτού την ένσταση της διευτούς παραγραφής του άρθρου 10 του ΠΔ 237/1986 που ισχύει και επί του Επικουρικού Κεφαλαίου βάσει του άρθρου 19 παρ. 2 του ΠΔ 237/1986 (βλ. Αθ. Κρηπικός Αποζημίωση από Τροχαία Ατυχήματα, εκδ. 1992, σελ. 725).

Το ενάγον Επικουρικό Κεφάλαιο με την κρινόμενη από 14/12/04 (αρ. καταθ. δικ. 9393/04) αγωγή του ζητεί ν' αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγομένων και κατά τον λόγο της εξ αδιαθέτου κληρονομικής τους μερίδας επί της κληρονομίας του ..... ή ..... ήτοι κατά ποσοστό 1/3 έκαστος να του καταβάλουν το ποσό των 43.988,28 ευρώ και το ποσό των 97.204,79 ευρώ ήτοι συνολικά το ποσό των 141.193,07 ευρώ με τον νόμιμο τόκο από 10/2/02 ως 9/10/2002 αντίστοιχα άλλως με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση ποσόν το οποίο αφορά καταβληθείσες αξιώσεις χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης οικείων τού θανατωθέντος την 14/12/1996 ....., με τους νόμιμους τόκους υπερημερίας για το λόγο ότι το όχημα το οποίο οδηγούσε ο ..... όταν ενεπλάκη στο επίδικο ατύχημα στο οποίο επήλθε ο θανάσιμος τραυματισμός τού ..... ήταν ανασφάλιστος. Με την καταβολή των ως άνω ποσών στα μέλη της οικογένειας του θανόντος υποκαταστάθηκε στα έναντι των υπόχρεων προς αποζημίωση δικαιώματα αυτών κατ' άρθρο 19 § 4 ν. 489/76 άλλως ζητά (επικουρικά) να αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγομένων να του καταβάλουν τα ανωτέρω ποσά με τις δα-

πάνες του αδικαιολόγητου πλουτισμού, καθόσον οι εναγόμενοι κατέστησαν σε βάρος του αδικαιολογήτως πλουσιότεροι χωρίς νόμιμη αιτία.

Η ένδικη αγωγή παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος αρμοδίου Δικαστηρίου, κατά την ίδια ειδική διαδικασία, είναι νόμιμη (άρθρα 297 επ., 330 εδ. β', 340, 345, 914, 927 και 932 Α.Κ., 10 και 19 § 1 περ. β' ν. 489/76, σε συνδ. με 19 § 4 ΠΔ 237/1986, 70, 176, ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω στην ουσία της δεδομένου ότι, για το παραδεκτό της συζήτησεως δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου λόγω του αναγνωριστικού της χαρακτήρα.

Κατ' αρχήν παραδεκτά και νόμιμα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 294 επ. ΚΠολΔ, κώρπησε εκ μέρους των τριτανακοπτόντων προ της συζήτησεως, με δήλωση του πληρεξουσίου τους που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα πρακτικά συνεδριάσεως, παραίτηση από το δικόγραφο όσον αφορά την τέταρτη κατ' ην η τριτανακοπή ....., οπότε θεωρείται ότι η τριτανακοπή δεν ασκήθηκε κατ' αυτής (άρθρο 295 § 1 εδ. α' ίδιου κώδικα).

Στην υπό κρίση από 27/4/05 (αρ. καταθ.

δικ. 3669/05) τριτανακοπή όπως εκτιμάται, οι τριτανακοπτόντες εναγόμενοι της άνω κύριας αγωγής εξιστορούν ότι οι κατ' ην η τριτανακοπή άσκησαν κατά του ενάγοντος και κατ' ου η τριτανακοπή Επικουρικού Κεφαλαίου την από 3/3/2000 αγωγή τους με την οποία ζητούσαν την καταβολή αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω του θανάτου του οικείου τους .....

Οτι με την ανακοπτόμενη υπ' αριθμ. 1141/ 2002 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου έγινε εν μέρει δεκτή η προαναφερόμενη αγωγή και επεδίκασε στους ενάγοντες -κατ' ην η τριτανακοπή τα αναφερόμενα σε αυτήν αναλυτικά για κάθε ενάγοντα ποσά. Οτι η απόφαση σε αυτούς προκαλεί βλάβη εν όψει του ότι δεν κλήθηκαν να μετάσχουν στη

δίκη που ανοίγηκε με την άνω αγωγή και βάσει της άνω απόφασης που εκδόθηκε επί αυτής το καθ' ου κατέβαλε στους ενάγοντες αυτής τα οριζόμενα στην άνω απόφαση ποσά τα οποία αιτείται στην άνω κύρια αγωγή του από τους τριτανακόπτοντες. Ακόμη οι τριτανακόπτοντες ισχυρίζονται, ότι οι ήδη καθ' ών τελούσαν κατά την δίκη αυτή σε συμπαιγνία, με σκοπό να γίνει δεκτή η αγωγή των εναγόντων –τεσσάρων πρώτων– καθ' ών, γεγονός το οποίο ενισχύεται από το γεγονός ότι το καθ' ου ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ στη δίκη κατά την οποία εκδόθηκε η προαναφερόμενη απόφαση δεν προέτεινε την ένσταση της διετούς παραγραφής της αξιώσεως των εναγόντων ώστε ν' απορριφθεί η αγωγή των εναγόντων και ζητούν να ακυρωθεί η ανακοπτόμενη απόφαση, ώστε να απορριφθεί η αγωγή επί της οποίας αυτή εκδόθηκε. Με βάση το παραπάνω περιεχόμενο της η τριτανακοπή είναι νόμιμη (άρθρα 586 επ. ΚΠολΔ). Πρέπει, μετά απ' αυτά, για να αποφασισθεί αν πρέπει ή όχι να γίνει δεκτή η τριτανακοπή, να ερευνηθεί περαιτέρω το βάσιμο, από ουσιαστική άποψη του περί συμπαιγνίας ισχυρισμού των τριτανακοπτόντων συνεκδιζόμενη αυτή –τριτανακοπή– με την άνω κύρια αγωγή λόγω της μεταξύ τους συγγένειας.

Από τη συνεκτίμηση της ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος αποδείξεως στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, που περιέχεται στα ταυτάριθμα πρακτικά συνεδριάσεως, των εγγράφων που οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν, είτε ως αποδεικτικά μέσα είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, των αντιγράφων της ποινικής δικογραφίας που σχηματίστηκε, των διδαγμάτων της κοινής πείρας και από όλη γενικά τη διαδικασία αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 14/12/1996 και περί ώρα 2.30 ο ..... ή ....., συγγενής των εναγομένων και τριτανακοπτόντων

στην από 14/12/04 ένδικη αγωγή και ειδικότερα υιός των δύο πρώτων εναγομένων και αδελφός της τρίτης εναγομένης, οδηγώντας την υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΥΒΚ-827 δίκυκλη μοτ/τα του η οποία ήταν ανασφάλιστη και στην οποία επέβαινε ο ..... υιός των δύο πρώτων καθ' ών η τριτανακοπή, αδελφός του τρίτου καθ' ου η τριτανακοπή και εγγονός της τέταρτης καθ' ης η τριτανακοπή ως προς την οποία οι τριτανακόπτοντες παραιτήθηκαν του δικογράφου της τριτανακοπής τους, εκινείτο επί της οδού Αθηνάς, με κατεύθυνση από Ομόνοια προς Μοναστηράκι. Όμως, αυτός δεν οδηγούσε με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή του, δεν είχε τον πλήρη έλεγχο της μοτοσυκλέτας του ώστε να μπορεί σε κάθε στιγμή να εκτελεί τους απαιτούμενους χειρισμούς, εκινείτο δε με μεγάλη για τις περιστάσεις (νύκτα, κατοικημένη περιοχή) ταχύτητα –ήτοι άνω των 100 χλμ./ώρα– και πραγματοποιούσε «σούζες», στη συμπεριφορά του δε αυτή συνετέλεσε το γεγονός ότι είχε καταναλώσει αλκοόλ, αφού στο αίμα του διαπιστώθηκε οινόπνευμα 1,27%. Αποτέλεσμα της άνω αμελούς και παράνομης συμπεριφοράς του ανωτέρω οδηγού ήταν να χάσει τον έλεγχο της μοτοσυκλέτας του, η τελευταία να ανατραπεί, αυτός δε καθώς και ο συνεπιβάτης να εκτιναχθούν στο πεζοδρόμιο δεξιά και να τραυματισθούν θανάσιμα, συγκεκριμένα ο συνεπιβάτης ..... υπέστη βαρύτατη κρανιοεγκεφαλική κάκωση. Συνέπεια των προαναφερομένων αποκλειστικά υπαίτιος του προπεριγραφόμενου ατυχήματος είναι ο ..... ή ..... συγγενής των εναγομένων και τριτανακοπτόντων. Επειδή κατά το ένδικο ατύχημα τραυματίσθηκε θανάσιμα ο ....., ο οποίος ήταν υιός των πρώτου και δεύτερου καθ' ου η τριτανακοπή, αδελφός του τρίτου καθ' ου η τριτανακοπή και εγγονός της τέταρτης καθ' ης η τριτανακοπή, οι τελευταίοι δικαιούνται χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής τους οδύνης από το θάνατο τού με στενό συγγενικό δεσμό συνδεομένου με αυτούς ανωτέρω προσώπου. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η οικογένεια του θανόντος ..... και ειδικότερα ο πατέρας του, η μητέρα του, η αδελφή του και η γιαγιά του ήγειραν κατά του ενάγοντος ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΥ την από 2-9-1997 αρ. καταθ. δικ. 8981/1997 αγωγή τους βάσει της εκ του ΠΠΝ/1911 αντικειμενικής με την οποία ζητούσαν να επιδικαστεί στον πρώτο ενάγοντα το ποσόν των 2.000.000 δρχ. για έξοδα κηδείας του θανόντος υιού του και το ποσόν των 25.000.000 δρχ. για χρηματική του ικανοποίηση λόγω της ψυχικής οδύνης την οποία υπέστη, στην δεύτερη ενάγουσα το ποσόν των 25.000.000 δρχ., στην τρίτη ενάγουσα το ποσόν των 15.000.000 δρχ. και τέλος στην τέταρτη ενάγουσα γιαγιά του θανόντος το ποσόν των 3.000.000 δρχ. λόγω της ψυχικής οδύνης την οποία υπέστησαν. Στην συνέχεια το εναγόμενο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ άσκησε την από 6-3-1998 παρεμπίπτουσα αγωγή του κατά του πρώτου τριτανακόπτο-

ντος με την οποία ζητούσε ν' αναγνωριστεί η υποχρέωση του τελευταίου να του καταβάλει οποιοδήποτε ποσόν θα υποχρεώνονταν να καταβάλει στους άνω ενάγοντες για τον λόγο ότι η ζημιολογία μοι/τα την οποία οδηγούσε ο υιός του κατά τον χρόνο του ατυχήματος ήταν ανασφάλιστη. Τέλος ο εναγόμενος πρώτος τριτανακόπων ..... με την από 14-12-1998 πρόσθετη παρέμβασή του επικαλούμενος έννομο συμφέρον παρενέβη προσθέτως υπέρ του ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ και ζήτησε την απόρριψη της από 2-9-1997 κύριας αγωγής. Οι παραπάνω κύρια και παρεμπόδιστα αγωγές και πρόσθετη παρέμβαση συνεκδικάστηκαν ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την δικάσιμο της 26-5-1999 και επί αυτών εξεδόθη η υπ' αριθμ. 822/2000 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκε η από 2-9-1997 κύρια αγωγή ως μη νόμιμη καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται για τη θεμελίωση της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου την εκ του άρθρου 914 Α.Κ. ευθύνη του άνω υπαίτιου οδηγού, ενώ η από 6-3-1998 παρεμπόδιστα αγωγή απορρίφθηκε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη μετά την απόρριψη της άνω κύριας αγωγής. Στην συνέχεια οι άνω ενάγοντες ....., ..., ..., και ..... άσκησαν την από 3-3-2000 με αρ. κατάθεσης 2840/00 αγωγή τους βάσει του άρθρου 914ΑΚ με την οποία αιτούντο όπως υποχρεωθεί το εναγόμενο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ να καταβάλει σε αυτούς το συνολικό ποσό των 70.000.000 δραχμών και ειδικότερα α) δραχμές 25.000.000 ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της προκληθείσας από τον θάνατο του υιού του ..... ψυχικής του οδύνης, πλέον δραχμές 2.000.000 για τις γενόμενες δαπάνες κηδείας και ταφής του υιού του, στις οποίες ούτος είχε υποβληθεί, αιτείτο ο ..... β) δραχμές 25.000.000, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της προκληθείσας από τον θάνατο του υιού της ..... ψυχικής της οδύνης, αιτείτο η ..... γ) δραχμές 15.000.000, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της προκληθείσας από τον θάνατο του αδελφού του ..... ψυχικής του οδύνης, αιτείτο ο ..... δ) δραχμές 3.000.000, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της προκληθείσας από τον θάνατο του εγγονού της ..... ψυχικής της οδύνης, αιτείτο η ..... Με την ανωτέρω αγωγή τους, οι ....., ..., ... και ..... αιτούντο επί πλέον να υποχρεωθεί το εναγόμενο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ να τους καταβάλει τους αναλογούντες επί του ποσού, το οποίο εις έκαστος εξ αυτών ως ανωτέρω αιτείτο, νόμιμους τόκους υπερημερίας από την επίδοση της από 2 Σεπτεμβρίου 1997 και υπ' αριθμόν κατάθεσης 8.981/16-09-1997 αγωγής τους, η οποία αγωγή είχε απορριφθεί ως μη νόμιμη και μέχρις εξοφλήσεως, επικουρικώς δε αιτούντο την καταβολή των αναλογούντων από την επίδοση της α-

νωτέρω αγωγής τους και μέχρις εξοφλήσεως νομίμων τόκων υπερημερίας, ως επίσης και τη δικαστική δαπάνη, στην οποία αυτοί θα υποβάλλοντο. Επί της ανωτέρω αγωγής των ....., ..., ... και ..... το παρόν Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμόν 1.141/2002 απόφασή του, με την οποία έκρινε τον οδηγό της μοτοσυκλέτας ..... αποκλειστικά υπαίτιο της προκλήσεως του ενδίκου συμβάντος και της εξ αιτίας αυτού θανατώσεως του επιβαίνοντα στη μοτοσυκλέτα ....., λαβόν δε υπ' όψη του ότι δεν είχε εκπληρωθεί η κατά το άρθρο 2 § 1 του Νόμου 489/1976 (Π.Δ. 237/1986) υποχρέωση ασφάλισης της έναντι τρίτων αστικής ευθύνης εκ της κυκλοφορίας του ζημιολογού οχήματος, εδέχθη εν μέρει την ανωτέρω αγωγή και αφού δέχθηκε τις ενστάσεις περί συνυπαίτιοτος του θανόντος συγγενούς των εναγόντων στην πρόκληση του θανάσιμου τραυματισμού του και έκρινε αυτόν συνυπαίτιο κατά ποσοστό 30% γιατί δέχθηκε και επιβιβάστηκε σε όχημα του οποίου ο οδηγός ήταν μεθυσμένος και κατά ποσοστό 20% γιατί δεν φορούσε κράνος και ο θάνατός του προήλθε από τραύματα στο κεφάλι υποχρέωσε το εναγόμενο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ να καταβάλει: α) στον πατέρα του θανατωθέντος συνεπιβάτου της μοτοσυκλέτας ..... ποσό 10.000.000 δραχμών ή 29.347,03 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, β) στη μητέρα του θανατωθέντος συνεπιβάτου της μοτοσυκλέτας ..... ομοίως ποσό 10.000.000 δραχμών ή 29.347,03 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, γ) στον αδελφό του θανατωθέντος συνεπιβάτου της μοτοσυκλέτας ..... ποσό 7.000.000 δραχμών ή 20.527,86 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης και δ) στη γιαγιά του θανατωθέν-

ντος συνεπιβάτου της μοτοσυκλέτας ..... ποσό 2.000.000 δραχμών ή 5.865,10 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, ποσά τα οποία και κατά την κρίση του Δικαστηρίου κρίθηκαν εύλογα λαμβανομένων υπόψη των σχέσεων των εναγόντων με τον θανόντα της ηλικίας του τελευταίου (ετών κατά τον χρόνο του θανάτου του) και των εν γένει συνθηκών του βίου του, του βαθμού υπαιτιότητας οδηγού της ζημιογόνου μοτ/τας, των συνθηκών υπό τις οποίες συνέβη το ατύχημα, και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των άνω εναγόντων, με τους νόμιμους τόκους υπερμερίας από την επίδοση της προηγούμενης αγωγής τους που είχε απορριφθεί ως μη νόμιμη και μέχρι την εξόφληση και το ποσό του 1.165.000 δραχμών ή 3.416,42 ευρώ για τη δικαστική δαπάνη στην οποία αυτοί είχαν υποβληθεί. Η άνω απόφαση κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή α) όσον αφορά στον ..... κατά το ποσόν των 14.662,76 ευρώ, β) όσον αφορά στην ..... κατά το ποσόν των 14.662,76 ευρώ, γ) όσον αφορά στον ..... κατά το ποσόν των 11.730,21 ευρώ, δ) όσον αφορά στην ..... κατά το ποσόν των 2.932,55 ευρώ. Στην συνέχεια το εναγόμενο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ την 10η Ιουλίου 2002 προέβη στην εξόφληση της άνω αποφάσεως κατά το μέρος που αυτή είχε κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή και κατέβαλε στους ενάγοντες ....., ..., ... και ..... το συνολικό ποσό των 43.988,28 ευρώ (ήτοι 14.662,76 + 14.662,76 + 11.730,21 + 2.932,55), ενώ την 8η Οκτωβρίου 2002 το άνω εναγόμενο προέβη στην πλήρη και ολοσχερή εξόφληση της προαναφερόμενης αποφάσεως καταβάλλοντας στους ως άνω εναγόντες το ποσόν των 97.204,79 ευρώ ήτοι 41.118,11 ευρώ για υπόλοιπο επιδικασθέντος κεφαλαίου, 52.670,26 και 3.416,42 ευρώ για

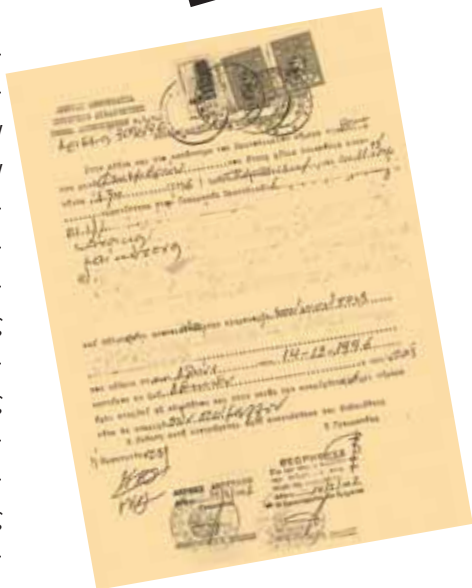
την επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη. Με την καταβολή των ως άνω ποσών στα μέλη της οικογενείας του θανόντος ..... ως χρηματική ικανοποίησή τους λόγω της ψυχικής τους οδύνης το ενάγον ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ υποκαταστάθηκε στα έναντι των υποχρέων προς αποζημίωση δικαιώματα αυτών καθόσον σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 19 § 4 του Νόμου 489/1976 (Π.Δ. 237/1986), «το Επικουρικό Κεφάλαιο, με την καταβολή της αποζημίωσης, υποκαθίσταται σε όλα τα εξαιτίας του ατυχήματος δικαιώματα του προσώπου που ζημιώθηκε, έναντι του υπόχρεου προς αποζημίωση» και δικαιούται να στραφεί αναγωγικά κατά των εναγομένων της άνω κύριας αγωγής ως εξ αδιαθέτου κληρονόμων του θανατωθέντος οδηγού και ιδιοκτήτη της ζημιογόνου μοτοσυκλέτας ....., με αποκλειστική υπαιτιότητα του οποίου προκλήθηκε το ένδικο ατύχημα και θανατώθηκε ο συνεπιβάτης της μοτοσυκλέτας ....., όπως προαναφέρθηκε στην μείζονα σκέψη της παρούσας.

Για την παραγραφή της αξίωσης του ζημιωθέντος τρίτου κατά του ασφαλιστή, ισχύει η ειδική ρύθμιση της διατάξεως του άρθ. 10 παρ. 2 του ν. 489/76, σύμφωνα με την οποία η αξίωση παραγράφεται μετά την πάροδο δύο ετών από την ημέρα του ατυχήματος, επιφυλασσομένων των περί αναστολής και διακοπής της παραγραφής κειμένων διατάξεων. Εξάλλου κατά την διάταξη του άρθρου 263 του Α.Κ., κάθε παραγραφή που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής, θεωρείται σαν να μη διακόπηκε, αν ο ενάγων παραιτηθεί από την αγωγή ή η αγωγή απορριφθεί τελεσίδικα για λόγους μη ουσιαστικούς. Αν ο δικαιούχος εγείρει και πάλι την αγωγή μέσα σε έξι μήνες, η παραγραφή θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την προηγούμενη αγωγή. Στην προκειμένη περίπτωση από τα προσκομιζόμενα από τους διαδικούς έγγραφα και ειδικότερα τα δικόγραφα των προκειμένων αγωγών προκύπτουν τα ακόλουθα: οι ενάγοντες και οι εναγόμενοι άσκησαν αρχικά την από 2/9/97 αγωγή τους, ενώπιον αυτού του δικαστηρίου. Επί της αγωγής αυτής εξεδόθη η με αρ. 822/2000 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου, που την απέρριψε ως νομικά αβάσιμη. Η προκειμένη απόφαση δημοσιεύτηκε στις 22/2/2000. Οι ενάγοντες στην συνέχεια άσκησαν εκ νέου την από 3/3/00 (αρ. καταθ. δικ. 2840/00) αγωγή τους επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 1141/02 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου η οποία έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή ως κατ' ουσίαν βάσιμη.

Κατά συνέπεια με την άσκηση της από 3-3-2000 αγωγής των ήδη καθ' ων η τριτανακοπή εναγομένων κατά του ήδη ενάγοντος και τότε εναγομένου Επικουρικού Κεφαλαίου με διαφορετική ιστορική και νομική αιτία αναφορικά με την αρχικώς ασκηθείσα από 2-9-1997 όμοια αγωγή των εναγόντων η οποία απορρίφθηκε ως νομικά αβάσιμη παρότι αυτή ασκήθηκε εντός του οριζόμενου στην προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 263 ΑΚ χρονικού διαστήματος των 6 μηνών δεν θεωρείται ότι διεκόπη η πα-

ραγραφή της αξίωσης των καθ' ων τριτανακοπή εναγομένων κατά του Επικουρικού Κεφαλαίου. Το εναγόμενο κατά την συζήτηση της από 3-3-2000 αγωγής δεν πρόβαλε την ένσταση της διετούς παραγραφής της αξίωσης των προαναφερομένων εναγόντων η οποία θα είχε ως συνέπεια την απόρριψη της τελευταίας ως ουσιαστικά αβάσιμη. Συνεπεία των προαναφερομένων, γενομένης δεκτής της ενστάσεως κατά άρθρο 300 ΑΚ που προβάλλουν οι εναγόμενοι κατ' ορθή εκτίμηση των διαλαμβανομένων στις προτάσεις τους πρέπει ν' απορριφθεί η 14-12-2004 κρινόμενη αγωγή του Επικουρικού Κεφαλαίου εναντίον τους κατά την κυρία αυτής βάση. Περαιτέρω όσον αφορά την επικουρικά σωρευόμενη αγωγή κατά τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση που υποχρέωσε το Επικουρικό Κεφάλαιο να καταβάλει στους καθ' ων η τριτανακοπή τα προαναφερόμενα ποσά λόγω της ψυχικής οδύνης την οποία υπέστησαν από

τον θάνατο του συγγενούς τους δημοσιεύθηκε την 8-3-2002 και η εξόφληση των ποσών που επεδίκασε η ανωτέρω απόφαση από το ενάγον Επικουρικό Κεφάλαιο πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τα προαναφερθέντα την 10-6-2002 και 8-10-2002 ήτοι μετά την πάροδο πενταετίας από την ημέρα του τροχαίου ατυχήματος κατά το οποίο απεβίωσε ο συγγενής των τριτανακοπόντων ..... , το οποίο έλαβε χώρα την 14-12-1996, με συνέπεια οι αξιώσεις των συγγενών του άνω θανόντος κατά των κληρονόμων του υπαίτιου του προαναφερόμενου τροχαίου ατυχήματος –οι οποίοι να σημειωθεί δεν είχαν ασκήσει αγωγή με περιεχόμενο τις αξιώσεις αυτές κατά των εναγομένων κληρονόμων του οδηγού του ζημιογόνου οχήματος– να έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 ΑΚ. Επομένως, οι εναγόμενοι δεν κατέστησαν αδικαιολογήτως πλουσιότεροι σε βάρος του ενάγοντος Επικουρικού Κεφαλαίου καθόσον σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 938 ΑΚ –και σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην μείζονα σκέψη της παρούσας– η ωφέλειά τους –από την μη υποχρέωση εκπλήρωσης των αξιώσεων των οικείων του θανόντος .....– συνεπεία παραγραφής της αξιώσεων των οικείων του ..... εναντίον τους αποτελεί νόμιμη αιτία πλουτισμού των. Επομένως και η επικουρική βάση της κύριας αγωγής στηριζόμενη στη διάταξη του αρ-

Άγνωστο είναι μέχρι πού φτάνουν οι άνθρωποι για να γλιτώσουν από τις συνέπειες ενός δυστυχήματος.

παραγραφής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Καταργεί την δίκη όσον αφορά την καθ' ης η τριτανακοπή .....

Συνεκδικάζει αντιμωλία των λοιπών διαδίκων την από 14-12-2004 αγωγή και την από 27-4-2005 τριτανακοπή.

Απορρίπτει την από 14-11-2004 αγωγή και

Συμψηφίζει την δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Απορρίπτει την από 27-4-2005 τριτανακοπή και

Συμψηφίζει την δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε κ.λπ.

θρου 904 ΑΚ πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμη και η από 14-12-2004 αγωγή πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της και να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων λόγω του δυσερμήνευτου των διατάξεων που εφαρμόστηκαν (άρθρ. 179 ΚΠολΔ). Περαιτέρω όσον αφορά την από 27-4-2005 τριτανακοπή πρέπει επίσης ν' απορριφθεί ως αβάσιμη και να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων λόγω του δυσερμήνευτου των διατάξεων που εφαρμόστηκαν καθόσον δεν αποδείχθηκαν πραγματικά περιστατικά από τα οποία να προέκυπτε κοινός δόλος ή συμπαιγνία των καθ' ων από την παράλειψη της προβολής από το καθ' ου Επικουρικό Κεφάλαιο της προαναφερόμενης ενστάσεως

